

Ai fi putut să crezi că voia să zică mai multe. Era ceasul din noapte când măștile prind să se fisureze și când te lași purtat de valul mărturisirilor.

— Vrei să bei ceva?

— A, da... niște tărie... Am nevoie de-un șfichi...

Daragane se miră că, la vârsta ei, folosise cuvântul acela desuet. Nu mai auzise de mult timp „șfichi“. Poate că Annie Astrand îl folosea odinioară. Fata își ținea mâinile împreunate, parcă încercând să le potolească tremurul.

În dulapul din bucătărie nu găsi decât o sticlă de votcă pe jumătate goală și se întrebă cine o lăsase acolo. Fata se trăsesese mai sus pe canapea, cu picioarele întinse și spatele sprijinit de perna mare portocalie.

— Vă rog să mă scuzați, mă simt cam obosită...

Bău o înghițitură. Și încă una.

— Așa-i mai bine. Genul ăsta de petrecere e groaznic...

Îl privi pe Daragane, cu aerul că-l ia drept martor. Acesta șovăi o clipă înainte să o întrebe:

— Ce petrecere?

— De unde vin...

Apoi, cu un glas sec:

— Sunt plătită ca să mă duc la „petrekerile“ astea... din cauza lui Gilles... Are nevoie de bani...

Plecă ochii. Părea să își regrete spusele. Se întoarse spre Daragane, care ședea în fața ei pe taburetul din catifea verde.

— Nu pe el trebuie să-l ajutați... ci pe mine...

Ea îi zâmbi, și n-ai fi știut cum să-i descrii surâsul, vrednic de milă sau șters.

— Cu toate astea, sunt o fată cinstită... Acum, ar trebui să vă previn în legătură cu Gilles...

Își schimbă poziția și se trase pe marginea canapelei, să fie față-n față.

— A aflat niște lucruri în ce vă privește... prin amicul acela de la Poliție... De-atunci tot încercă să intre în legătură cu dumneavoastră...

Era oboseala? Daragane nu mai pricepea ce i se spune. Care să fie acele „lucruri“ pe care ipochimenule le aflase despre el de la Poliție? În orice caz, paginile din „dosar“ nu erau prea concludente. Și n-avea habar de aproape toate persoanele citate. În afară de mama lui, Torstel, Bugnand și Perrin de Lara. Însă îi știa atât de vag... Contaseră așa de puțin în viața lui... Niște figuranți, dispăruți de mult. Desigur, era menționată și Annie Astrand. Oarecum. Numele ei trecea complet neobservat, înecat printre altele. În plus, apărea cu o greșeală de ortografie: Astran.

— Nu-ți face griji pentru mine, spuse Daragane. Nu-mi este teamă de nimeni. Și în nici un caz de șantajști.

Fata păru uimită că folosise acel cuvânt, șantajist, dar ca de o evidență la care ea nu se gândise.

— De la început m-am întrebat dacă nu cumva v-a furat carnețelul...

Zâmbea, iar lui Daragane îi trecu prin minte că glumea.

— Câteodată, mi-e frică de Gilles... De-asta rămân cu el... Ne știm de așa multă vreme...

Glasul îi era tot mai răgușit, iar Daragane se temea ca mărturisirile să nu dureze până dimineața. Oare avea să-și poată menține atenția ca să le asculte până la sfârșit?

— N-a plecat la Lyon în interes de serviciu, ci ca să joace la cazinou...

— La Charbonnières?

Întrebarea i se revărsase de pe buze foarte repede și se mira de cuvântul „Charbonnières“, pe care-l uitase și care reînviase acum din trecut. Când mergeau să joace la cazinoul din Charbonnières, Paul și ceilalți plecau de vinerea, încă de la începutul după-amiezii, și se întorceau la Paris luna. Asta însemna aproape trei zile petrecute cu Chantal, în camera din square du Graisivaudan.

— Da, la cazinoul din Charbonnières a plecat. Știe acolo un crupier... De la cazinoul din Charbonnières se întoarce mereu cu ceva mai mulți bani decât de obicei.

— Și dumneata nu-l însoțești?

— Niciodată. Doar la început, când ne-am cunoscut... Îl așteptam ore întregi la Cercle Gaillon... Aveau o sală de așteptare pentru femei...

Oare înțelesese greșit Daragane? „Gaillon“ – asemenea lui „Charbonnières“ – era un nume familiar pe vremuri. Chantal i se alătura din senin în camera din square du Graisivaudan și îi spunea: „Paul e la Cercle Gaillon... Putem petrece seara împreună... Și chiar și noaptea...“

Așadar, mai exista Cercle Gaillon? Ori cumva aceleași nume derizorii pe care le-ai auzit în tinerețe se-ntorc ca un refren ori o bolboroseală, după mulți ani, către apusul vieții?

— Când rămân singură în Paris, particip la niște petreceri oarecum speciale... Am consimțit gândindu-mă la Gilles... El are mereu nevoie de bani... Și-acum o să fie și mai rău, fiindcă o să se pome-nească fără serviciu...

Dar cum de pătrunsese oare în intimitatea lui Gilles Ottolini și a acestei Chantal Grippay? Mai demult, să faci cunoștință cu cineva era adeseori ceva brutal și franc – doi oameni care dau unul peste celălalt pe stradă, ca mașinuțele bușitoare din copilărie. În cazul ăsta, totul se petrecuse lin, un carnetel cu adrese pierdut, niște voci la telefon, o întâlnire într-o cafenea... Da, totul avea ușurința dintr-un vis... Și chiar și paginile din „dosar“ îi stârniseră o

senzație bizară: din pricina anumitor nume, mai ales al lui Annie Astrand, și a tuturor celorlalte îngrămădite unele în altele fără dublă interlinie, se trezise pe nepusă masă față-n față cu niște amănunte din viața lui, însă răsrânte într-o oglindă ce deformează, amănunte din acelea dezlânate care te bântuie în nopți febrile.

— Se întoarce mâine din Charbonnières... spre prânz... O să vă caute iar... Sub nici un chip să nu îi spuneți că ne-am întâlnit.

Daragane se întrebă dacă era sinceră și dacă nu cumva o să-l înștiințeze ea însăși pe Ottolini de vizita de-acum. Asta dacă nu chiar Ottolini îi trasase misiunea. În orice caz, era sigur că se poate descotorosi de ei îndată, așa cum procedase cu mulți oameni de-a lungul vieții.

— La urma urmelor, sunteți un cuplu de pungași, zise el cu un aer jucăuș.

Fata păru că înmărmurește. Daragane își regretă cuvintele imediat. O văzu încovoiindu-se și o clipă crezu că va izbucni în lacrimi. Se aplecă spre ea, însă fata îi evita privirea.

— Toate astea sunt din cauza lui Gilles... Eu n-am nimic de-a face...

Apoi, după un moment de șovăială:

— Să fiți atent cu el... O să vrea să vă întâlniți în fiecare zi... N-o să vă lase o clipă de răgaz... E ca...

— ...un scai?

— Un scai foarte stăruitor.

Și părea să dea acestui calificativ o semnificație mai neliniștitoare decât își închipuise Daragane la început.

— Nu știu ce a aflat despre dumneavoastră... Probabil ceva din dosar... Eu nu l-am citit... O să se folosească de el ca mijloc de constrângere...

Ultimele vorbe sunau fals în gura ei. Pesemne Ottolini îi pomenise de „mijloc de constrângere“.

— Vrea să îl ajutați să scrie o carte... Asta mi-a spus...

— Ești sigură că nu vrea altceva?

Fata șovăi o clipă.

— Nu sunt.

— Cumva să-mi ceară bani?

— Posibil. Cine joacă are nevoie de bani... Da, bineînțeles c-o să vă ceară bani...

Pesemne că discutaseră amândoi după întâlnirea din rue de l'Arcade. Erau probabil încolțiți – termenul ăsta îl folosea Chantal când vorbea despre Paul. Însă el spera mereu să iasă la lumină grație martin-galelor.

— Curând, n-o să-și mai poată plăti nici chiria camerei din square du Graisivaudan...

Da, chiriile cu siguranță crescuseră în ultimii patruzeci și cinci de ani în square du Graisivaudan.